

Arrest

nr. 215 243 van 16 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig derde

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees jegens de islamitische terreurbeweging Al-Shabaab.

Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 186 689 van 10 mei 2017 omdat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Verzoekster is, zo werd vastgesteld en geoordeeld, niet bekend met Somalië en heeft er ook niet gewoond, zodat de door haar aangehaalde problemen met Al Shabaab, die zich zouden hebben afgespeeld in Halgan in de Somalische provincie Hiiraan, eveneens ongeloofwaardig zijn.

In het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 18 december 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster ging niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Zo verklaart ze onder andere dat haar moeder, haar zus S. en haar dochter M. door Al-Shabaab werden gearresteerd en vastgezet, en dat zij opgesloten zullen blijven tot zij zichzelf aangeeft. Tevens merkt ze op dat de leden van Al-Shabaab haar bij een terugkeer zullen doden omdat zij het sjiiitische geloof aanhangt. Verder merkt ze onder meer nog op dat ze bescherming nodig heeft omdat zij een Somalische moeder is en omdat haar kinderen onterecht vastzitten.

Verzoekster legt ter staving van huidig derde verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een Somalisch paspoort, een Somalische identiteitskaart, een verklaring van geboorte, een verklaring van nationaliteit, en een betalingsbewijs van de Somalische ambassade te Brussel.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. In zoverre verzoekster hekelt dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 6, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig derde verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om haar voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van huidig derde verzoek om internationale bescherming.

4.4. Verzoekster volhardt op zeer algemene wijze in de bewijswaarde van de door haar neerlegde documenten, doch zij ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot die documenten op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Wat betreft de door u neergelegde identiteitsdocumenten, met name het Somalische paspoort, de Somalische identiteitskaart, de geboorteverklaring en de Somalische nationaliteitsverklaring, alsmede het betalingsbewijs van de Somalische ambassade, dient te worden vastgesteld dat zij de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst niet weten te herstellen. Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, namelijk de “COI Focus. Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten” van 9 september 2016, blijkt dat er in Somalië geen archieven zijn, en dat deze reeds van bij de start van de burgeroorlog in 1990 vernietigd zijn. Er zijn dan ook geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden die kunnen worden gebruikt als referentiemateriaal bij het opstellen van documenten. In het jaar 2016 blijkt er nog steeds geen formele burgerlijke stand in Somalië. Zowel de autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Zodus, bieden de door u neergelegde identiteitsdocumenten, opgesteld door de Somalische ambassade in Brussel, waarin wordt niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Daarenboven bezitten deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter, en blijkt voorts uit de hierboven reeds genoemde landeninformatie, dat corruptie in het Somalisch staatsapparaat aanhoudend en systematisch is. In de Corruption Perceptions Index van 2015 van de internationale onafhankelijke organisatie en anti-corruptieorganisatie Transparency International staat Somalië op de voorlaatste plaats. Deze vaststellingen indachtig is het nagenoeg onmogelijk de authenticiteit van Somalische documenten na te gaan, dan wel van documenten uitgereikt door gezagsdragers binnen het Somalisch staatsapparaat, zoals de Somalische ambassade. Het dient tot slot opgemerkt dat - zo valt te lezen in de door u neergelegde verklaring van nationaliteit - alle opgegeven gegevens betreffende uw identiteit, overgenomen werden van uw Belgisch identiteitsbewijs. Dit toont objectief aan dat de vertegenwoordigers van de Somalische ambassade zich volledig op uw eigen verklaringen baseerden, ten einde u dit document af te leveren.” (eigen onderlijning)

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 186 689 van 10 mei 2017 waarin in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden herkomst uit en derhalve problemen in Somalië werd besloten.. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om voorgaande redenen zijn de door verzoekster in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar verklaarde Somalische herkomst te herstellen.

4.5. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan, doch men moet enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij allerhande nieuwe stukken heeft ingediend die duidelijk aantonen dat zij de Somalische nationaliteit heeft en Somali is. Zij stelt tevens dat er getuigenissen zijn die dit eveneens ondersteunen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die aan voormelde beschikking afbreuk doen.

Wat de door verzoekende partij ter terechtzitting per aanvullende nota neergelegde ‘Declaration of Nationality’ en ‘Declaration of Birth’ betreft, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deze stukken al eerder heeft neergelegd. Verzoekende partij gaat evenwel niet in het minst in op en ontkracht, noch weerlegt de grond in voormelde beschikking waar met betrekking tot deze en de andere door haar in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekster volhardt op zeer algemene wijze in de bewijswaarde van de door haar neerlegde documenten, doch zij ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot die documenten op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Wat betreft de door u neergelegde identiteitsdocumenten, met name het Somalische paspoort, de Somalische identiteitskaart, de geboorteverklaring en de Somalische nationaliteitsverklaring, alsmede het betalingsbewijs van de Somalische ambassade, dient te worden vastgesteld dat zij de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst niet weten te herstellen. Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, namelijk de “COI Focus. Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten” van 9 september 2016, blijkt dat er in Somalië geen archieven zijn, en dat deze reeds van bij de start van de burgeroorlog in 1990 vernietigd zijn. Er zijn dan ook geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden die kunnen worden gebruikt als referentiemateriaal bij het opstellen van documenten. In het jaar 2016 blijkt er nog steeds geen formele burgerlijke stand in Somalië. Zowel de autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Zodus, bieden de door u neergelegde identiteitsdocumenten, opgesteld door de Somalische ambassade in Brussel, waarin wordt niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Daarenboven bezitten deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter, en blijkt voorts uit de hierboven reeds genoemde landeninformatie, dat corruptie in het Somalisch staatsapparaat aanhoudend en systematisch is. In de Corruption Perceptions Index van 2015 van de internationale onafhankelijke organisatie en anti-corruptieorganisatie Transparency International staat Somalië op de voorlaatste plaats. Deze vaststellingen indachtig is het nagenoeg onmogelijk de authenticiteit van Somalische documenten na te gaan, dan wel van documenten uitgereikt door gezagsdragers binnen het Somalisch staatsapparaat, zoals de Somalische ambassade.

Het dient tot slot opgemerkt dat - zo valt te lezen in de door u neergelegde verklaring van nationaliteit - alle opgegeven gegevens betreffende uw identiteit, overgenomen werden van uw Belgisch identiteitsbewijs. Dit toont objectief aan dat de vertegenwoordigers van de Somalische ambassade zich volledig op uw eigen verklaringen baseerden, ten einde u dit document af te leveren." (eigen onderlijning)

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 186 689 van 10 mei 2017 waarin in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden herkomst uit en derhalve problemen in Somalië werd besloten.. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om voorgaande redenen zijn de door verzoekster in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten geenszins van aard de geloofwaardigheid van haar verklaarde Somalische herkomst te herstellen."

Het eveneens bij de aanvullende nota gevoegde stuk van 25 september 2017 getiteld "Hirshabelle State of Somalia Gobolka Hiiraan Deg. Baladweyne", is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Wat de ter zitting neergelegde, bij de aanvullende nota gevoegde getuigenissen betreft van in België verblijvende Somaliërs die o.a. bevestigen dat verzoekende partij Somalische is, dat ze afkomstig is van Halgan en dat zij er een winkel had, merkt de Raad op dat deze documenten geen objectieve bewijswaarde hebben. Documenten hebben bovendien een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, waarvan hier geen sprake.

Verzoekende partij slaagt er aldus niet in, in weerwil van haar algemene verzuchtingen, haar voorgehouden herkomst uit Somalië aan te tonen.

De Raad wijst voorts op de grond in de beschikking van 13 november 2018 waar wordt opgemerkt: "Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan, doch men moet enig verband met zijn/haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend."

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die voormelde en de overige in voornoemde beschikking opgenomen gronden ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS